

Brüsszel, 2013.6.10.
COM(2013) 416 final

2008/0243 (COD)

A BIZOTTSÁG KÖZLEMÉNYE AZ EURÓPAI PARLAMENTNEK

az Európai Unió működéséről szóló szerződés 294. cikkének (6) bekezdése alapján

az egy harmadik ország állampolgára, illetve hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslat elfogadására vonatkozó tanácsi álláspontról

A BIZOTTSÁG KÖZLEMÉNYE AZ EURÓPAI PARLAMENTNEK

az Európai Unió működéséről szóló szerződés 294. cikkének (6) bekezdése alapján

az egy harmadik ország állampolgára, illetve hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslat elfogadására vonatkozó tanácsi álláspontról

1. Előzmények

A javaslat Európai Parlamenthez, illetve Tanácshoz történő továbbításának időpontja
(COM(2008) 820 végleges/2 – 2008/0243 (COD) dokumentum) 2008. december 6.

Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság, illetve a Régiók Bizottsága véleményének időpontja: 2009. június, illetve október

Az Európai Parlament állásponyjának időpontja (első olvasat): 2009. május 6.

A Tanács állásponyjának elfogadásának várható időpontja:
(COM(2008) 820 végleges/2 – 2008/0243 (COD) dokumentum): 2013. június 7.

2. A Bizottság javaslatának célja

A javaslat az egy harmadik ország állampolgára által a tagállamok egyikében benyújtott menedékjog iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2003. évi ún. Dublini Rendelet módosítására irányult; célja egyrészt a rendszer hatékonyságának erősítése volt, másrészt pedig az, hogy a felelősség meghatározására irányuló eljárás keretében átfogó módon foglalkozzanak a nemzetközi védelmet kérelmezők igényeivel. Emellett azokat a helyzeteket is szabályozni kívánta, amikor rendkívüli nyomás nehezedik a tagállamok befogadóképességére és menekültügyi rendszereire, illetve amikor nem biztosítanak megfelelő szintű védelmet a nemzetközi védelmet kérelmező személyek számára.

3. A Tanács állásponyjával kapcsolatos megjegyzések

A 2008 decemberében előterjesztett, módosított bizottsági javaslatot követően a társjogalkotók 2012 júliusában alakították ki politikai szintű közös állásponyjukat a rendelettervezet érdemi részeivel kapcsolatban. A COREPER 2012. július 18-án informálisan, az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság (LIBE) pedig 2012. szeptember 19-én, orientációs szavazás útján jóváhagyta a közös állásponyt. A Dublini Rendeletben szereplő, felhatalmazáson alapuló és végrehajtási jogi aktusok tekintetében november 14-én született politikai megállapodás, amelyet a LIBE 2012. november 27-én, orientációs szavazással hagyott jóvá.

A COREPER november 27-én hagyta jóvá az egész Dublini Rendeletre vonatkozó közös álláspontot.

November 30-án a LIBE elnöke levélben fordult a Tanács elnökségéhez, amelyben jelezte, hogy amennyiben a Tanács formálisan továbbítja a megállapodás szerinti szöveget, úgy a LIBE elnöke az Európai Parlament soron következő plenáris ülésén a közös álláspont módosítás nélküli elfogadását fogja ajánlani a LIBE tagjainak és ezt követően a plenáris ülésnek.

A közös álláspont főként az alábbi kérdésekben tér el a 2008-as bizottsági javaslatától:

I. A rendszer hatékonyságának erősítése

A Bizottság javaslata fenntartotta azt az alapelvet, miszerint a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálása iránti felelősséget – a család egységének védelme érdekében megállapított néhány kivételtől eltekintve – az a tagállam viseli, amely a legjelentősebb szerepet töltötte be a kérelmezőnek a tagállamok területére történő belépésében és ottani tartózkodásában. Így különösen, a javaslat határidőket vezetett be a visszavételre irányuló megkeresés benyújtására, valamint lerövidítette az információkérés megválaszolására vonatkozó határidőt. Határidőt vezetett be a humanitárius okokból történő megkeresések megválaszolására, valamint egyértelművé tette, hogy bármikor sor kerülhet ilyen megkeresésekre. Tisztázta a felelősség megszűnésére vonatkozó rendelkezéseket, különös tekintettel azon körülményekre, amelyek esetén a megszűnésre vonatkozó rendelkezéseket alkalmazni kell. A szöveg kiegészült a téves átadásra és az átadások költségeire vonatkozó szabályokkal.

A közös álláspont az elsőfokú érdemi határozat előtti időszakra korlátozza a humanitárius okokból történő megkeresések lehetőségét. A Bizottság értelmezése szerint ez a változás elutasító elsőfokú érdemi határozat esetén megakadályozza az ismételten benyújtott kérelem formájában megvalósuló visszaéléseket. A megkeresések benyújtására és megválaszolására, valamint az átadások lebonyolítására vonatkozó határidőket a dublini eljárás különleges indoka alapján fogva tartott személyek esetében lerövidítették (lásd a lenti *c*) pontot.)

II. A kérelmezők védelmének erősítése a dublini eljárás keretében

Az átadások felfüggesztése/korai előrejelző rendszer

A bizottsági javaslat két különböző helyzetben kivételes eljárást kívánt létrehozni az egy adott tagállamba irányuló, dublini rendszer szerinti átadások ideiglenes felfüggesztésére: egyrészt rendkívüli nyomás esetén, másrészt annak biztosítása érdekében, hogy valamennyi nemzetközi védelmet kérelmező személy megfelelő szintű védelmet élvezzen az összes tagállamban.

A közös álláspont nem hagyja jóvá egy ilyen mechanizmusnak a Dublini Rendeletbe történő bevezetését, mivel a félelmek szerint ez vonzó tényezőt jelentene az illegális migráció számára, ami arra ösztönözné a tagállamokat, hogy ne teljesítsék az uniós jog alapján fennálló kötelezettségeiket.

A közös álláspontban az átadások felfüggesztésére vonatkozó rendelkezések helyett egy korai előrejelző, készütségi és válságkezelési rendszer bevezetése szerepel. Ez a rendszer az esetlegesen menekültügyi válságokhoz vezető problémák kiváltó okainak észlelésére és kezelésére koncentrál. Emellett nagyobb hangsúlyt helyez a szolidaritásra és az alapvető jogok védelmére is. Továbbá – összefüggésben a 3. cikk (2) bekezdésének új, második albekezdésével – ugyanolyan szintű védelmet biztosít a kérelmezők számára, mint amit az átadások felfüggesztésére irányuló bizottsági javaslat előírányzott, és így teljesülnek a bizottsági javaslat célkitűzései.

Az átadásra vonatkozó határozatok elleni hatékony jogorvoslat

A jelenlegi Dublini Rendelet nem tartalmaz a hatékony jogorvoslatra vonatkozó rendelkezéseket. A Bizottság javaslata három fő újítást tartalmazott a jelenlegi rendszerhez képest: 1. bevezette az átadásra vonatkozó határozattal szembeni hatékony jogorvoslatához való jogot; 2. bevezette azt a szabályt, miszerint a hatóságoknak hivatalból meg kell vizsgálniuk, hogy szükséges-e az átadásra vonatkozó határozat végrehajtásának felfüggesztése, és hogy az érintett személynek az adott tagállam területén kell-e maradnia az átadás felfüggesztésének szükségességéről szóló határozat meghozataláig, valamint 3. előírta a jogi segítség és/vagy képviselő térítésmentes biztosítását, amennyiben az érintett személyek nem képesek fedezni annak költségeit.

A halasztó hatály tekintetében a közös álláspont a tagállamok választásán alapuló, következő rendszert irányozza elő:

- (1) automatikus halasztó hatály (ha fellebbezést nyújtanak be, az érintett személy a fellebbezés elbírálásáig mindig jogosult az adott tagállam területén maradni);
- (2) korlátozott időre szóló, automatikus halasztó hatály (az első esettel azonos, azzal a különbséggel, hogy itt egy előre meghatározott időn belül bíróságnak vagy törvényszéknek kell arról határoznia, hogy a kérelmezőnek a fellebbezés lezárultáig az adott tagállam területén kell-e maradnia; ennek az időnek lehetővé kell tennie a kérelem szigorú vizsgálatát);
- (3) kérelemre biztosított halasztó hatály (ez esetben az átadás felfüggesztése nem alkalmazandó automatikusan az átadásra vonatkozó határozat ellen fellebbező valamennyi kérelmezőre, hanem csak azokra, akik ezt kérik; ezt követően az átadást arra az időre függesztik fel, amely alatt a bíróságnak vagy törvényszéknek határoznia kell az ügyben).

Emellett bevezetésre került egy új rendelkezés, amely szerint egy kérelmező nem adható át egy tagállamnak, ha ott fennáll az alapvető jogok megsértésének veszélye. Összességében a Bizottság célkitűzései nem sérültek, mivel minden esetben bíróság vagy törvényszék fogja megvizsgálni, hogy az érintett személy átadható-e vagy sem, és a vizsgálat idejére az illető az adott állam területén marad.

Az ingyenes jogi segítségnyújtást illetően a közös álláspont egy közigazgatási hatóság által végzett *megalapozottsági vizsgálatot* irányoz elő; ehhez további biztosítékok járulnak a kérelmezők számára, amelyek lényegében a bíróság vagy törvényszék előtti ingyenes jogi segítségnyújtás megtagadása elleni fellebbezéshez való jogukat garantálják.

A Bizottság álláspontja szerint ezek a biztosítékok elégségesek ahhoz, hogy megfelelő szintű, hatékony jogorvoslatot biztosítsanak a kérelmező számára, még akkor is, ha az ingyenes jogi

segítségnyújtást kérelemre biztosítják; a kérelmező ugyanis mindig nyújthat be fellebbezést valamely bírósághoz vagy törvényszékhez az ingyenes jogi segítségnyújtást megtagadó határozat ellen. Emellett a megalapozottsági vizsgálat döntően segíti a tagállamokat a megalapozatlan költségmentességi kérelmek útján megvalósuló visszaélések megakadályozásában.

Őrizet

A dublini eljárás keretében jelenleg nem vonatkoznak külön rendelkezések a személyek őrizetére. A bizottsági javaslat a következő fő feltételeket és garanciákat vezette be annak érdekében, hogy a dublini eljárás keretében ne kerülhessen sor a személyek önkényes fogva tartására: egy személy sem tartható fogva kizárólag azon az alapon, hogy az érintett nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be; az átadásra vonatkozó határozat hatálya alá tartozó személy akkor is fogva tartható, ha a szökésnek komoly veszélye áll fenn (fogalom meghatározás a szövegben); a fogva tartás időtartama nem lehet hosszabb az átadás végrehajtásához előírt közigazgatási eljárások teljesítése érdekében ésszerűen szükséges időnél; a Dublini Rendelet átvette a befogadási feltételekről szóló irányelvben szereplő garanciákat és fogva tartási feltételeket.

A tárgyalások során az a megközelítés vált elfogadottá, mely szerint a jogszabályok összhangja érdekében jobb, ha a fogva tartott személyekre alkalmazandó garanciákra, valamint a fogva tartási feltételekre vonatkozó összes szükséges rendelkezés együtt, egyetlen menedékjogi aktusban – a befogadási feltételekről szóló irányelvben – szerepel. Csak azokat az okokat és feltételeket szükséges magában a Dublini Rendeletben meghatározni, amelyek kifejezetten a dublini eljáráshoz kapcsolódnak.

A közös álláspont tükrözi ezt az álláspontot, és a következőket irányozza elő:

- a befogadási feltételekről szóló irányelvre történő utalás, amelynek értelmében a dublini eljárás alapján őrizetben tartott személyekre az irányelv őrizetben tartást szabályozó garanciái és feltételei alkalmazandók, azzal a pontosítással, hogy a dublini eljárás keretében egy személy csak a dublini eljáráshoz kapcsolódó okból tartható fogva;
- annak az elvnek a bevezetése, miszerint egy személy nem tartható őrizetben pusztán amiatt, hogy a dublini eljárás hatálya alatt áll (ez kiterjeszti a védelem körét azokra, akik korábban nemzetközi védelmet igényeltek, és a visszatérési irányelv hatálya alá tartoztak; ők immár nagyobb fokú védelmet élvezhetnek);
- egyértelmű határidők bevezetése a dublini eljárás minden szakaszára vonatkozóan, ami biztosítja, hogy egy személy összesen legfeljebb 3 hónapig tartható őrizetben (őrizetben tartás nélkül az egész dublini eljárás legfeljebb 11 hónapig tarthat), ezután az illetőt szabadlábra kell helyezni. Az őrizet időtartamának számításakor figyelembe veszik a halasztó hatály esetén irányadó különböző határidőket, amelyek immár rövidebbek lehetnek, mint a fellebbezési eljárás időtartama; ez biztosítja, hogy egy személyt ne lehessen visszaélésszerűen őrizetben tartani a halasztó hatály időtartamánál hosszabb ideig.

A közös álláspont megfelel a bizottsági javaslat célkitűzéseinek, sőt még túl is halad azokon, mivel az őrizet maximális időtartamát három hónapban határozza meg.

Kiszolgáltatók helyzetű személyek – kiskorúak és eltartottak

A bizottsági javaslat több módosítást tartalmazott a jelenlegi Dublini Rendeletre képest, annak érdekében, hogy növelje a kiskorúak számára biztosított védelem szintjét, különös

tekintettel a kísérő nélküli kiskorúakra. Ami konkrétan a családtagok meghatározását illeti, a bizottsági javaslat három vonatkozásban is kiterjesztette azt: 1. kivette a definíció köréből azt a feltételt, miszerint a kiskorúnak eltartottnak kellene lennie ahhoz, hogy a kérelmező családtagjaként elismerjék; 2. előírta annak lehetőségét, hogy a házas kiskorú gyermekek „családtagnak” minősüljenek, amennyiben elsőrendű érdekükben áll, hogy a kérelmezővel együtt tartózkodjanak, valamint 3. a definíciót kiterjesztette a kérelmező kiskorú, nem házas testvéreire is, amennyiben a kérelmező kiskorú és nem házas.

Ami az eltartottakat illeti, a humanitárius záradékra vonatkozó korábbi rendelkezések – a családi jellegű feltételekkel együtt – a feltételek rangsorának elejére kerültek.

A közös álláspont egy új preambulumbekendést tartalmaz, amely egyértelművé teszi, hogy a menekültügyi eljárásokról szóló irányelv szerinti, kérelmezőkre alkalmazandó jogok és garanciák a dublini eljárás hatálya alatt álló személyekre is vonatkoznak, a területi hatálynak az Egyesült Királyság és Írország esetében történő korlátozása mellett. A család fogalmát a kvalifikációs irányelvben meghatározottaknak megfelelően a szűk családra korlátozza, de a vonatkozó cikkekben a tágabb család tagjaira történő utalásokat is bevezet. A kísérő nélküli kiskorúak fogalmába belefoglalja a házas kiskorúakat is. Bevezeti a „közeli hozzátartozó” fogalmának meghatározását, ami a kiskorú nagybátyját, nagynénjét vagy nagyszülőjét jelenti. Arra kötelezi a tagállamokat, hogy tevékenyen lépjenek fel a kísérő nélküli kiskorúk családjának felkutatása érdekében. Lehetővé teszi a házas, kísérő nélküli kiskorúnak a családjával és testvéreivel történő egyesítését, amennyiben a kiskorút nem kíséri a házas társa.

Ami az eltartottakra vonatkozó feltételt illeti, azt kivették a feltételek rangsorából, és „a tagállamok általában” fordulatot tartalmazó rendelkezés körébe vonták.

Az olyan, kísérő nélküli kiskorúak helyzete tekintetében, akiknek nincs családja vagy közeli hozzátartozója az EU területén, a közös álláspont szerint az a tagállam felelős a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért, ahol a kiskorú azt benyújtotta. A rendelettervezet mellékletéhez csatolt nyilatkozat szerint az Európai Unió Bíróságának a C-648/11. sz. előzetes döntéshozatali ügyben történő ítélethozatalát követően a Bizottság olyan új javaslatot fog e tárgykörben benyújtani, amely figyelembe veszi az ítéletet:

Az Európai Parlament és a Tanács felkéri a Bizottságot, hogy – kezdeményezési jogának sérelme nélkül – miután a Bíróság ítéletet hoz a C-648/11. sz. MA és társai kontra Secretary of State for the Home Department ügyben, de legkésőbb a Dublini Rendelet 41. cikkében meghatározott időpontig mérlegelje a Dublini Rendelet 8. cikke (4) bekezdésének felülvizsgálatát. Az Európai Parlament és a Tanács ezt követően gyakorolni fogják jogalkotói hatásköreiket, mégpedig a gyermekek érdekeit a legnagyobb mértékben figyelembe véve. A Bizottság a kompromisszum szellemében és a javaslat haladéktalan elfogadásának biztosítása érdekében elfogadja e felkérés mérlegelését, amelyre e különleges körülményekre vonatkozó felkérésnek tekint, amely nem teremt precedenst.

A Bizottság álláspontja szerint a közös álláspont biztosítja a bizottsági javaslat által előírt védelmi szintet, sőt bizonyos vonatkozásokban meg is haladja azt (pl. a testvérek egyesítését minden további feltétel nélkül, koruktól és jogállásuktól függetlenül biztosítja). A

kísérő nélküli kiskorú közeli hozzátartozóinak fogalom meghatározása immár megkönnyíti a vonatkozó tagállami kötelezettségek gyakorlati végrehajtásának ellenőrzését.

Ami az eltartottakat illeti, a közös álláspont elfogadható, mivel ez a feltétel – noha immár kimaradt a rangsorból – egy kötelező rendelkezés keretében jelenik meg, amelytől csak kivételes esetekben lehet eltérni. A jelenlegi szövegezés szerint kedvezőbb rendelkezések hiányában az eltartottaknak együtt kell maradniuk családjukkal, illetve egyesíteni kell őket családjukkal.

A tájékoztatáshoz való jog és a személyes meghallgatás

A Bizottság javaslata kiterjesztette és módosította a tájékoztatásra vonatkozó jelenlegi rendelkezéseket: meghatározta azokat az információkat, amelyeket írásban kell közölni a kérelmezővel, olyan nyelven, amelyet megért, vagy ésszerűen feltételezhetően megért; emellett előírta a személyes meghallgatás lehetőségét a kérelmező ezen eljárásról történő tájékoztatása céljából, valamint a felelős tagállam meghatározásához szükséges információk összegyűjtése érdekében.

A közös álláspont kevés kivétellel kötelezővé teszi a személyes meghallgatást, emellett bevezeti, hogy a kérelmezőt nemcsak a feltételekről kell tájékoztatni, hanem azok rangsoráról is, így egyebek mellett arról is, hogy a kérelmet végül olyan tagállam is megvizsgálhatja, amely a feltételek rangsora alapján nem a felelős állam (független felelősségvállalási záradék), és arról is, hogy az érintett személy kérheti az átadás felfüggesztését.

A Bizottság nézete szerint az írásbeli tájékoztatás kötelezettsége és a kötelező meghallgatás révén a közös álláspont biztosítja a kérelmező megfelelő szintű tájékoztatását, és így messzemenőig megfelel a Bizottság célkitűzéseinek.

III. Felhatalmazáson alapuló és végrehajtási jogi aktusok

A Bizottság javaslatát a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt nyújtották be, így az nem jogosította fel a Bizottságot felhatalmazáson alapuló és végrehajtási jogi aktusok elfogadására. A javaslat mindazonáltal tartalmazott utalásokat egyrészt az 1999/468/EK határozat 5. cikke alapján létrehozott eljárásra (szabályozási bizottsági eljárás) a közös tájékoztató összeállítására, a kiskorúakra és eltartottakra vonatkozó rendelkezések, az átvétel vagy visszavétel iránti megkeresések céljára szolgáló formanyomtatvány, a bizonyítékok listái, a *laissez-passer*, valamint az elektronikus kommunikációs hálózat kiépítése tekintetében, másrészt az ugyanazon határozat 5a. cikke alapján létrehozott eljárásra (ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárás) a kiskorúaknak és eltartottaknak a családdal, illetve a közeli hozzátartozókkal való egyesítésére, az átadások lebonyolítására, és az átadások költségeinek viselésére vonatkozó kiegészítő szabályokat illetően.

A közös álláspont a bizottsági javaslat által előírt minden kérdésben megtartja a végrehajtási aktusok elfogadásának lehetőségét, és ezt kiegészíti a közös egészségügyi bizonyítvány, valamint a kiskorúak családtagjaira és hozzátartozóira vonatkozó információk cseréjéhez használandó formanyomtatvány elfogadásának jogkörével.

A közös álláspont továbbá előirányozza a Bizottság jogkörét olyan felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására, amelyek a kiskorúaknak és eltartottaknak a családjukkal, illetve közeli hozzátartozóikkal való egyesítésére vonatkozó, kiegészítő szabályokat tartalmaznak; az egyik preambulumbekzdés hangsúlyozza, hogy a Bizottságnak konzultálnia kell többek között az érintett nemzeti hatóságoktól érkező szakértőkkel. Az átadások költségeire vonatkozó kiegészítő szabályok elfogadásának lehetőségét a közös álláspont nem tartotta meg, mert a Tanács álláspontja szerint elégségesek az alap-jogiaktus vonatkozó szabályai. Ami az átadásokat illeti, a közös álláspont csak egységes végrehajtási szabályok elfogadásának lehetőségét irányozza elő, kiegészítő szabályokét azonban nem. A Bizottság által elfogadott, felhatalmazáson alapuló jogi aktus elleni esetleges kifogásemelés tekintetében a Parlament és a Tanács számára biztosított határidőt négy hónapban határozták meg, amely az Európai Parlament vagy a Tanács kezdeményezésére két hónappal meghosszabbítható.

A közös álláspont a végrehajtási aktusok elfogadására vonatkozó jogkör korlátozását irányozza elő: a Bizottság nem fogadhatja el a jogi aktust, amennyiben az ügyben közreműködő bizottság nem nyilvánít véleményt a javaslattervezetről. E tekintetben a Bizottság nyilatkozatot tett, amelyet mellékelni kell a végleges szöveghez:

A Bizottság hangsúlyozza, hogy a 182/2011/EU rendelet (HL L 55., 2011.2.28., 13. o.) 5. cikke (4) bekezdése második albekezdésének b) pontjára történő rendszeres hivatkozás ellentétes az említett rendelet szellemével és szövegével. E rendelkezés csak abban az esetben érvényesíthető, ha a fő szabálytól való eltérést – mely szabály szerint a Bizottság elfogadhatja a végrehajtási jogi aktus tervezetét, ha a bizottság nem nyilvánított véleményt – sajátos helyzet indokolja. Tekintettel arra, hogy a második albekezdés b) pontja az 5. cikk (4) bekezdésében előírt általános szabály alóli kivételt jelent, e rendelkezés alkalmazása nem tarthat egyszerűen a jogalkotó „mérlegelési jogkörébe”, hanem azt megszorító módon kell értelmezni, és ezért indokolásra szorul.

Végezetül a Bizottság nyilatkozata egyértelművé teszi, hogy a vonatkozó végrehajtási aktusok elfogadására történő javaslatételkor a Bizottság érvényesíteni fogja az átadásokra vonatkozó, az 1560/2003/EK rendeletben meghatározott előírásokat:

E rendelet alkalmazásának vonatkozásában a Bizottság újjól megerősíti, hogy amikor az e rendeletben előirányozottak szerint egységes feltételeket javasol majd az átadásokról szóló rendelkezések végrehajtására vonatkozóan, gondoskodni fog arról, hogy továbbra is érvényben maradjanak az átadásokra vonatkozó jelenlegi előírások, amelyeket a 343/2003/EK tanácsi rendelet részletes alkalmazási szabályainak megállapításáról szóló, 2003. szeptember 2-i 1560/2003/EK bizottsági rendelet 7–10. cikke határoz meg.

4. Következtetés

A közös álláspont megfelel a bizottsági javaslat fő célkitűzésének. Különösen a dublini eljárás keretében a kérelmezőkkel szemben tanúsított bánásmódra vonatkozó jelenlegi előírások terén biztosít többlettértéket. E személyek számára biztosítja a tájékoztatáshoz, valamint az átadásról szóló határozatokkal szembeni hatékony jogorvoslathoz való jogot, és egyértelmű szabályokat vezet be az őrizetben tartásra és az ingyenes jogi segítségnyújtásra vonatkozóan –

e kérdéseket a hatályos jogi aktus nem szabályozza. Kiszámíthatóbb környezetet biztosít a tagállamok közötti kapcsolatok számára, és kedvezőbb feltételeket teremt a kiszolgáltatott helyzetű személyeknek – különösen a kísérő nélküli kiskorúaknak – a családjukkal vagy közeli hozzátartozóikkal való egyesítéséhez. Ezért a Tanács álláspontja lényegét tekintve nagyrészt összhangban van a Bizottság javaslatával, és támogatható.